

1) *Sygn. akt IV U 239/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2020 roku w Ś.

sprawy z odwołania **J. M.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...) z dnia 27 maja 2019 roku w ten sposób, iż przyznaje powodowi J. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres wskazany w decyzji w wysokości 100% podstawy jego wymiaru.

UZASADNIENIE

Powód J. M. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27 maja 2019 roku, wskazując, że zawał nastąpił w wyniku stresu, wcześniej nie leczył się na serce.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podnosząc że zaskarżona decyzja jest prawidłowa, gdyż zdarzenie nie zostało uznane za wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego i z tego tytułu podlega ubezpieczeniom społecznym.

W dniu 25 stycznia 2019 roku powód uległ wypadkowi przy pracy. Powód rozpoczynając pracę czuł się dobrze i nie odczuwał żadnych dolegliwości do pogorszenia stanu zdrowia doszło podczas pracy. W czasie wykonywania przewozu towaru wystąpiła usterka samochodu, którym kierował powód, czym powód się zdenerwował. Powód wsunął się pod pojazd, aby zdemontować linkę hamulca ręcznego i w czasie tych czynności zaczął odczuwać ból w klatce piersiowej. Następnie udał się do warsztatu samochodowego. W trakcie oczekiwania na naprawę powód zaczął odczuwać nasilone bóle w klatce piersiowej. Wezwane pogotowie ratunkowe zabrało powoda do szpitala, gdzie rozpoznano zawał.

Choroba wieńcowa u powoda była w stadium zaawansowanym i w takiej sytuacji nawet stosunkowo niewielki wysiłek fizyczny może być wystarczającym bodźcem spustowym zawału. Konieczność wsunięcia się pod samochód i samodzielny demontaż linki hamulcowej w tej pozycji były czynnościami, które wymagały znacznego wysiłku

fizycznego. Dodatkowo sam fakt wystąpienia usterki i konieczność kontynuacji jazdy niesprawnym samochodem odgrywały dodatkową rolę niekorzystnego bodźca psychicznego działającego na organizm powoda. W przypadku stanu zdrowia powoda nawet stosunkowo niewielkie emocje mogą doprowadzić do zawału serca. Zdarzenie to wywołało u powoda uszczerbek na zdrowiu w wysokości 40 %.

Decyzją z dnia 27 maja 2019 roku strona pozwana odmówiła wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od 25 stycznia do 23 maja 2019 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru, wskazując w uzasadnieniu, że miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100% podstawy wymiaru zasiłku jeżeli niezdolność do pracy powstała wskutek wypadku przy pracy, zaś zdarzenie jakim powód uległ 25 stycznia 2019 roku nie zostało uznane za wypadek przy pracy ponieważ brak jest zewnętrznej przyczyny urazu.

Dowód: akta ZUS – w załączeniu;

zeznania powoda k. 48, płyta CD k.

opinia i opinia uzupełniająca biegłego k. 16-21, 36-37

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z tytułu wypadku przy pracy przysługuje zasiłek chorobowy - dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy (art. 6 ust. 1 pkt. 1 powołanej ustawy). Zasiłek z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu i przysługuje od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową z zastrzeżeniem ust. 3 (art. 8 ust 1 i 2). Zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100% podstawy wymiaru (art. 9 ust. 1).

W rozpoznawanej sprawie spornym było czy zdarzenie mające miejsce w dniu 25 stycznia 2019 roku stanowiło wypadek przy pracy. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Za wypadek przy pracy uważa się również nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 3 ust. 3 pkt 8) powyżej cytowanej ustawy.

Z treści powołanej regulacji wynika, że elementami koniecznymi uznania zdarzenia za wypadek przy pracy są nagłość zdarzenia, wywołanie zdarzenia przyczyną zewnętrzną, skutek powodujący uraz lub śmierć oraz pozostawanie w związku z wykonywaną pracą. Nagłość charakteryzuje się czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym oraz raptownym. Powyższa cecha musi dotyczyć samego zdarzenia, a nie skutku pod postacią urazu lub śmierci. Ponadto zdarzenie spełniające kryterium „nagłości” musi zostać wywołane przyczyną zewnętrzną, co oznacza, że nie może pochodzić z organizmu ubezpieczonego dotkniętego zdarzeniem. Przyczyna ta winna być jednocześnie źródłem urazu lub śmierci ubezpieczonego.

Jako zewnętrzną przyczynę sprawczą wypadku przy pracy należy rozumieć każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny – w istniejących warunkach – do wywołania szkodliwych skutków. Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego między urazem i czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego.

Nagłe zdarzenie powodujące uraz lub śmierć ubezpieczonego nie musi nastąpić w czasie pracy i w miejscu pracy, lecz może mieć miejsce w dowolnym czasie i miejscu, pod warunkiem, że pozostaje w związku z rodzajem pełnionej przez ubezpieczonego pracy.

Natomiast z art. 22 ust. 1 powyżej cytowanej ustawy wynika, że zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku: nieprzedstawienia protokołu powypadkowego lub karty wypadku; nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy oraz gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na opinii i opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu kardiologii oraz złożonych do akt sprawy dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz dokumentacji medycznej.

Z zeznań powoda wynika, że w tym dniu czuł się dobrze, a dopiero awaria samochodu spowodowała, że powód się zdenerwował; aby prowizorycznie naprawić usterkę tak aby dojechać do warsztatu powód musiał wsunąć się pod samochód i wtedy zaczął odczuwać dolegliwości bólowe.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu kardiologii powód rozpoczynając pracę czuł się dobrze i nie odczuwał żadnych dolegliwości, zaś do pogorszenia stanu zdrowia doszło podczas pracy w trakcie usuwania usterki pojazdu. Biegły zaznaczył, że choroba wieńcowa u powoda była w stadium zaawansowanym i w takiej sytuacji nawet stosunkowo niewielki wysiłek fizyczny może być wystarczającym bodźcem spustowym zawału - konieczność wsunięcia się pod samochód i samodzielny demontaż linki hamulcowej w tej pozycji były czynnościami, które wymagały znacznego wysiłku fizycznego; dodatkowo sam fakt wystąpienia usterki i konieczność kontynuacji jazdy niesprawnym samochodem odgrywały dodatkową rolę niekorzystnego bodźce psychicznego działającego na organizm powoda. Biegły podkreślił, że w przypadku stanu zdrowia powoda nawet stosunkowo niewielkie emocje mogą doprowadzić do zawału serca. Biegły potwierdził, że zdarzenie to wywołało u powoda uszczerbek na zdrowiu w wysokości 40 %.

Tym samym uznać należało, że zdarzenie jakiemu uległ powód było spowodowane przyczyną nagłą i zewnętrzną, gdyż awaria samochodu i związana z nią konieczność naprawy pojazdu i zdenerwowanie powoda było bodźcem wywołującym zawał.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego. Tym bardziej, że wydana opinia i opinia uzupełniająca zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające występujące u powoda schorzenia. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego, zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłego opinii nie można odmówić

rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powoda. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 §1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.